

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ДНІПРОПЕТРОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ РІШЕННЯ

28.05.14р.

Справа № 904/2014/14

За позовом Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап", м. Київ до
відповідача-1: Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада", м. Київ
відповідача-2: Товариства з обмеженою відповідальністю торговий дім "Беріл",
м.Дніпропетровськ
про стягнення 458 698,10 грн.

Суддя Крижний О.М.

Представники:

від позивача: не з'явився
від відповідача-1: не з'явився
від відповідача-2: не з'явився

СУТЬ СПОРУ:

Товариство з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" звернулось до господарського суду з позовом до відповідача-1: Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада", відповідача-2: Товариства з обмеженою відповідальністю торговий дім "Беріл", про:

- стягнення з Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" та Товариства з обмеженою відповідальністю торговий дім "Беріл" на користь Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" основного боргу у сумі 426 119,90 грн., процентів за користування чужими грошовими коштами у сумі 11 530,02 грн., пені у сумі 4 282,58 грн., штрафу у сумі 15 765,60 грн.;

- стягнення солідарно з Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" та Товариства з обмеженою відповідальністю торговий дім "Беріл" на користь Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" частини основного боргу у сумі 1 000,00 грн.

Заявлені позивачем вимоги мотивовані неналежним виконанням відповідачем-1 зобов'язань за договором купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2012 року та відповідачем-2, як поручителем, згідно укладеного між відповідачем-1 та відповідачем-2 договору поруки від 20.11.2012 року щодо оплати поставленого позивачем товару, внаслідок щодо утворилась заборгованість відповідача-1 у сумі 426 119,90 грн., та виникла солідарна відповідальність відповідача-1 та відповідача-2 у розмірі 1 000,00 грн., та відповідно нараховані до стягнення штрафні санкції згідно умов наведеного договору купівлі-продажу у сумі 31 578,20 грн.

Представники сторін у судові засідання не з'явилися, про день, час, місце розгляду справи повідомлялися належним чином відповідно до вимог частини 1 статті 64 Господарського процесуального кодексу України.

Відповідно до п. 3.9.2 *Постанови Пленуму Вищого господарського суду України* від 26.12.2011 року №18 "Про деякі питання практики застосування Господарського процесуального кодексу України судами першої інстанції" у випадку нез'явлення в засідання господарського суду представників обох сторін або однієї з них справа може бути розглянута

без їх участі, якщо неявка таких представників не перешкоджає вирішенню спору. Відзивом на позов від 16.04.2014 року відповідач-1 проти позову заперечує, не визнає подані позивачем видаткові накладні, які слугують підтвердженням поставки товару позивачем, також відповідач-1 наголошує на фіктивності договору поруки, укладеного між позивачем та відповідачем-2, просить суд відмовити в задоволенні позову в повному обсязі.

Відповідач-1 стверджує, що поставка товару від позивача відбувалась, проте надані позивачем видаткові накладні оформлені з порушенням законодавства, заперечує проти договору поруки, укладеного між позивачем та відповідачем-2, вважає даний договір фіктивним та направленим на приховування реальної мети його укладання, а саме на штучне створення підстав для обрання позивачем того суду, для подання позову у який є більш зручним та комфортним для останнього.

Стосовно наведеної фіктивності договору поруки господарський суд звертає увагу відповідача-1 на наступні положення законодавства.

Згідно ч. 1 ст. 627 Цивільного кодексу України, відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості.

Положеннями ст. 204 Цивільного кодексу України встановлено, що правочин є правомірним, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним.

З огляду на наведене господарський суд не вбачає підстав для фіктивності договору поруки укладеного між відповідачем-1 та відповідачем-2.

16.04.2014 року відповідач-1 також подав до господарського суду клопотання про роз'єднання позовних вимог та просить у частині позовних вимог про стягнення з Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" суми у розмірі 457 398,10 грн. на користь Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" передати справу до іншого господарського суду за місцезнаходженням відповідача-1, а саме Господарського суду м. Києва.

Судом відмовлено у задоволенні поданого клопотання, оскільки позивачем правомірно об'єднано позовні вимоги згідно ст. 58 Господарського процесуального кодексу України, відповідно до яких в одній позовній заяві може бути об'єднано кілька вимог, зв'язаних між собою підставою виникнення або поданими доказами. Наведене підтверджується п. 3.6. Постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 18 від 26.12.2011 року, відповідно до якого однорідними позовними вимогами є такі, що виникають з одних і тих самих або з аналогічних підстав і водночас пов'язані між собою одним і тим самим способом захисту прав і законних інтересів. Позивач має право об'єднати в одній позовній заяві кілька вимог, пов'язаних між собою підставою виникнення або поданими доказами. Господарський суд зазначає, що відповідно до ч. 3 ст. 15 Господарського процесуального кодексу України справи у спорах за участю кількох відповідачів розглядаються господарським судом за місцезнаходженням одного з відповідачів за вибором позивача.

10.04.2014 року до господарського суду від відповідача-2 надійшла заява відповідно до якої останній визнає позовні вимоги Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" у повному обсязі та просить розглянути справу без участі відповідача-2.

Розгляд справи був відкладений з 16.04.2014 року на 24.04.2014 року, з 24.04.2014 року на 07.05.2014 року та з 07.05.2014 року на 28.05.2014 року.

У судовому засіданні 28.05.2014 року оголошено вступну та резолютивну частини рішення.

Дослідивши матеріали справи, господарський суд, -

ВСТАНОВИВ:

19.11.2012 року між Товариством з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" (продавець) та Товариством з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" (покупець) був укладений договір № ТГ-867 (далі - Договір) за умовами п. 1.1. якого

продавець зобов'язується в порядку та на умовах, визначених в цьому договорі, передати у власність покупцеві, а покупець зобов'язується в порядку та на умовах, визначених у цьому договорі, прийняти та оплатити паперову продукцію (далі - "товар"), що зазначена в рахунку-фактурі або специфікації та видатковій накладній, які є невід'ємними частинами цього Договору.

Згідно з п. 2.1. Договору ціна на товар є договірною. Кількість та ціна, згідно письмової або усної заявки покупця, вказується в рахунку-фактурі або специфікації, які невід'ємними частинами даного Договору. Підтвердженням узгодження сторонами заявки покупця є підписання сторонами рахунка-фактури або специфікації.

Пунктом 4.4. Договору передбачено, що днем оплати вважається день фактичного зарахування коштів на розрахунковий рахунок продавця.

Відповідно до п. 3.1. Договору продавець поставляє товар згідно з правилами Інкотермс 2000. Строк та умови поставки кожної партії товару вказуються у рахунку-фактурі або специфікації.

Право власності на товар переходить від продавця до покупця у момент передачі товару та підписання представниками обох сторін видаткової накладної (п. 3.3. Договору).

Згідно п. 4.2. Договору розрахунки за кожну партію здійснюються шляхом перерахування коштів на поточний рахунок продавця у повному обсязі, або частками протягом 30 (тридцяти) календарних днів з моменту передачі товару, якщо інше не передбачено рахунком-фактурою або специфікацією.

На виконання умов Договору позивач поставив відповідачу-1 товар на загальну суму 442 359,60 грн. в підтвердження чого надав до суду копії видаткових накладних: № 8 від 20.01.2014 року на суму 19 885,00 грн., № 384 від 21.01.2014 року на суму 83 703,75 грн., № 375 від 21.01.2014 року на суму 39 967,85 грн., № 509 від 27.01.2014 року на суму 56 979, 20 грн., № 513 від 28.01.2014 року на суму 78 715,80 грн., № 624 від 30.01.2014 року на суму 51300,00 грн., № 727 від 04.02.2014 року на суму 21 735, 60 грн., № 761 від 08.02.2014 року на суму 22 251,90 грн., № 760 від 08.02.2014 року на суму 67 820,50 грн.

Також, до наведених вище видаткових накладних позивач надав до суду належним чином завірені копії рахунків-фактур, які відповідають даним кожної видаткової накладної.

Окрім того, позивачем надані довіреності на отримання товару відповідачем-1 від позивача, які також відповідають положенням вищезазначених документів.

Видаткові накладні, рахунки-фактури та довіреності на отримання товару підписані уповноваженими особами позивача та відповідача-1 та відповідно скріплені печатками підприємств.

Відповідно до наданого позивачем розрахунку суми заборгованості, відповідач-1 лише частково оплатив вартість поставленого товару у сумі 15 239,70 грн., неоплаченою залишається поставка товару у сумі 427 119,90 грн., яку позивач просить стягнути на свою користь як основну заборгованість.

20.11.2012 року між Товариством з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" (далі - кредитор) та Товариством з обмеженою відповідальністю Торговий дім "Беріл" (далі - поручитель) був укладений договір поруки, відповідно до п. 1.1. якого: відповідно з даним договором поручитель зобов'язується частково відповідати перед кредитором за виконання зобов'язань Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" (код ЄДРПОУ30928372, в подальшому іменується "Боржник") по договору купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2012 року, укладеному між кредитором та боржником (в подальшому іменується "Основний договір").

Відповідно до п. 2.3 договору поруки, строк виконання зобов'язання, забезпеченого даним договором, настає протягом 3 (трьох) календарних днів з моменту отримання поручителем відповідної вимоги.

Згідно п. 3.1. договору поруки відповідальність поручителя перед кредитором включає: зобов'язання оплатити суму боргу за основним договором (основне зобов'язання); зобов'язання відшкодувати кредитору шкоду, завдану невиконанням чи неналежним виконанням основного зобов'язання (зобов'язання з відшкодування шкоди); зобов'язання сплатити кредитору неустойку за порушення основного зобов'язання боржником

(зобов'язання зі сплати неустойки); зобов'язання сплатити кредиторowi проценти за користування чужими грошовими коштами від простроченої суми у разі прострочення боржником виконання основного зобов'язання (зобов'язання зі сплати процентів за прострочення виконання).

Відповідальність поручителя перед кредитором у випадках передбачених п.3.1. обмежується сплатою поручителем кредиторowi грошових коштів у розмірі 1 000, 00 грн. (одна тисяча гривень 00 коп.) (п. 3.2. договору поруки).

Згідно п. 4.1. договору поруки поручитель зобов'язується виконати за боржника зобов'язання останнього перед кредитором на умовах, в порядку та строки, що визначені в основному договорі.

Поручитель та боржник несуть солідарну відповідальність перед кредитором за виконання зобов'язань по основному договору (п. 6.1. договору поруки).

11.03.2014 року позивач звернувся до відповідача-2 з вимогою про оплату протягом трьох календарних днів з моменту отримання даної вимоги на користь ТОВ торгова група "Інтерпап" суму у розмірі 1000,00 грн. в рахунок часткового погашення боргу.

Того ж дня наведена вимога була отримана особисто директором ТОВ ТД "Беріл" Драганчук О.Л. про що свідчить напис на вимозі засвідчений печаткою відповідача-2.

Однак, вимога залишилася без виконання.

Відзивом на позов від 16.04.2014 року відповідач-1 проти позову заперечує, надані позивачем видаткові накладні в підтвердження поставки товару відповідачу-1 не визнає, наголошує на фіктивності договору поруки, укладеного між позивачем та відповідачем-2.

З приводу заперечень відповідача-1 позивач надав до господарського суду пояснення №264-юр від 24.04.2014 року в яких з відповідачем-1 не погоджується, зазначає, що останній не відмовлявся від поставки товару та відповідно прийняв зобов'язання щодо оплати поставленого товару.

Також позивач подав до суду витяг з реєстру виданих податкових накладних за період з 01.01.2014 року по 28.02.2014 року та відповідно надав наступні копії податкових накладних: № 786 від 20.01.2014 року на суму 19 885, 00 грн., № 946 від 21.01.2014 року на суму 83 703,75 грн., №947 від 21.01.2014 року на суму 39 967,85 грн., № 825 від 27.01.2014 року на суму 56 979,20 грн., № 1375 від 28.01.2014 року на суму 78 715,80 грн., № 1538 від 30.01.2014 року на суму 51 300,00 грн., № 190 від 04.02.2014 року на суму 21 735,60 грн., № 440 від 08.02.2014 року на суму 67 820,50 грн., № 441 від 08.02.2014 року на суму 22 251,90 грн.

Стосовно фіктивності договору поруки від 20.11.2012 року позивач наголошує, що відповідно до положень цивільного законодавства, при здійсненні господарської діяльності сторони користуються принципом свободи договору. Зокрема, ТОВ ТГ "Інтерпап" згідно ст.ст. 553-559 ЦК України уклало з ТОВ ТД "Беріл" договір поруки, даний договір є реальним, чинним на сьогоднішній день та не визнавався у встановленому законом порядку нікчемним, недійсним або фіктивним.

24.04.2014 року позивач подав до господарського суду заперечення № 263-юр на клопотання відповідача-1 про роз'єднання позовних вимог, відповідно до яких, зазначає, що дані правочини мають спільну юридичну природу, а тому не можуть бути розділені на окремі спори.

За наведеного господарський суд відхиляє заперечення відповідача-1 стосовно відсутності зобов'язання оплати останнього за поставлений позивачем товар та фіктивності договору поруки, укладеного між позивачем та відповідачем-2, а також відмовляє відповідачу-1 у задоволенні клопотання про роз'єднання позовних вимог з огляду на наступне.

Позивач надав до господарського суду видаткові накладні, податкові накладні, рахунки-фактури та довіреності на отримання товару відповідачем-1.

Всі зазначені документи підписані уповноваженими особами позивача та відповідача-1 та скріплені печатками підприємств, відповідач-1 проти поставки та отримання товару від позивача на його адресу не заперечує, відтак право власності на товар, передбачене п. 3.3. Договору купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2012 року, перейшло від позивача до відповідача-1. Відповідно за умовами п. 4.2. Договору у відповідача-1 виникло зобов'язання

здійснити оплату товару поставленого позивачем.

Відповідно до ч. 3 ст. 15 Господарського процесуального кодексу України справи у спорах за участю кількох відповідачів розглядаються господарським судом за місцезнаходженням одного з відповідачів за вибором позивача.

20.11.2012 року між позивачем та відповідачем-2 був укладений договір поруки, відповідно до п. 1.1. якого відповідач-2 зобов'язується частково відповідати перед позивачем за виконання зобов'язань відповідача-1 по договору купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2012 року, укладеному між позивачем та відповідачем-1.

З наведених умов договору поруки вбачається, що останній є похідним від основного договору - договору купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2012 року, тому зобов'язання сторін є відповідними та взаємними.

Частиною 3 ст. 17 Господарського процесуального кодексу України передбачено, що справа, прийнята господарським судом до свого провадження з додержанням правил підсудності, повинна бути ним розглянута по суті і в тому випадку, коли в процесі розгляду справи вона стала підсудною іншому господарському суду.

За викладеного, клопотання відповідача-1 про роз'єднання позовних вимог задоволенню не підлягає, справа розглядається за заявленими позивачем позовними вимогами у повному обсязі.

Відповідач-1 несвоєчасно та не в повному обсязі оплатив поставлений позивачем товар, відповідач-2 не виконав свої зобов'язання за договором поруки щодо солідарної відповідальності відповідача-1 та відповідача-2 за договором купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2012 року, внаслідок чого утворилася основна заборгованість відповідача-1 у сумі 426 119,90 грн. та солідарна заборгованість відповідача-1 та відповідача-2 у сумі 1 000,00 грн., що і є причиною спору.

Згідно ст. 173 Господарського кодексу України (далі – ГК України), господарським визнається зобов'язання, що виникає між суб'єктом господарювання та іншим учасником (учасниками) відносин у сфері господарювання з підстав, передбачених цим Кодексом, в силу якого один суб'єкт (зобов'язана сторона, у тому числі боржник) зобов'язаний вчинити певну дію господарського чи управлінсько-господарського характеру на користь іншого суб'єкта (виконати роботу, передати майно, сплатити гроші, надати інформацію тощо), або утриматися від певних дій, а інший суб'єкт (управлена сторона, у тому числі кредитор) має право вимагати від зобов'язаної сторони виконання її обов'язку.

Відповідно до ч. 1 ст. 175 ГК України, майнові зобов'язання, які виникають між учасниками господарських відносин, регулюються Цивільним кодексом України з урахуванням особливостей, передбачених цим Кодексом.

Згідно ст. 655 Цивільного кодексу України (далі – ЦК України) за договором купівлі-продажу одна сторона (продавець) передає або зобов'язується передати майно (товар) у власність другій стороні (покупцеві), а покупець приймає або зобов'язується прийняти майно (товар) і сплатити за нього певну грошову суму.

Відповідно до ст. 692 ЦК України, покупець зобов'язаний оплатити товар після його прийняття або прийняття товаророзпорядчих документів на нього, якщо договором або актами цивільного законодавства не встановлений інший строк оплати товару. Покупець зобов'язаний сплатити продавцеві повну ціну переданого товару.

Згідно з приписами ст. 193 ГК України та ст. ст. 525, 526 ЦК України цивільні та господарські зобов'язання мають бути виконані належним чином відповідно до закону та договору. Одностороння відмова від зобов'язання або одностороння зміна його умов не допускається, якщо інше не встановлено договором або законом.

Відповідно до ст. 553 ЦК України за договором поруки поручитель поручається перед кредитором боржника за виконання ним свого обов'язку. Поручитель відповідає перед кредитором за порушення зобов'язання боржником. Порукою може забезпечуватися виконання зобов'язання частково або у повному обсязі.

У разі порушення боржником зобов'язання, забезпеченого порукою, боржник і поручитель відповідають перед кредитором як солідарні боржники, якщо договором поруки не встановлено додаткову (субсидіарну) відповідальність поручителя (ч. 1 ст. 554 ЦК

України).

Згідно з ст. 541 ЦК України солідарний обов'язок або солідарна вимога виникають у випадках, встановлених договором або законом, зокрема у разі неподільності предмета зобов'язання.

Відповідно до ст. 629 ЦК України, договір є обов'язковим для виконання сторонами.

Позивач просить стягнути з відповідача-1 на користь позивача суму основного боргу за поставлений товар у розмірі 426 119,90 грн. та стягнення солідарно з відповідача-1 та відповідача-2 суми основного боргу у розмірі 1000,00 грн.

Дана заборгованість підтверджується наведеними вище видатковими та податковими накладними, а також розрахунками позивача згідно вказаних накладних.

Однак, 07.05.2014 року позивач подав до господарського суду клопотання про припинення провадження в частині позовних вимог у зв'язку з тим, що відповідач-1 частково здійснив оплату основної заборгованості у розмірі 5 000,00 грн. В підтвердження даної обставини позивач надав копію платіжного доручення № 3231 від 01.04.2014 року у сумі 5 000,00 грн.

За наведених обставин позивач просить припинити провадження у справі в частині стягнення основного боргу з відповідача-1 у сумі 5 000,00 грн.

Таким чином основна заборгованість відповідача-1 перед позивачем становить 422 119,90 грн. (427 119,90 грн. – 5 000,00 грн.), де сума основного боргу у розмірі 1 000,00 грн. є солідарною відповідальністю відповідача-1 та відповідача-2 згідно договору поруки від 20.11.2012 року.

Дослідивши матеріали справи, господарський суд дійшов до висновку про припинення провадження у справі в частині стягнення з відповідача-1 заборгованості у розмірі 5 000,00 грн. з наступних підстав.

Відповідно до пункту 1-1 частини 1 статті 80 Господарського процесуального кодексу України господарський суд припиняє провадження у справі, якщо відсутній предмет спору.

Як вбачається з матеріалів справи, зокрема із доданого позивачем платіжного доручення № 3231 від 01.04.2014 року у сумі 5 000,00 грн. Товариство з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" погасило частину заборгованості у розмірі 5 000,00 грн. після звернення позивача з позовом до суду.

За наведеного, провадження у справі щодо стягнення частини основного боргу у розмірі 5 000,00 грн. підлягає припиненню на підставі п.1-1 ч.1 ст. 80 Господарського процесуального кодексу України.

Враховуючи умови договору купівлі-продажу № ТГ-867 від 19.11.2009 року, строк оплати товару, поставленого за наявними в матеріалах справи видатковими накладними є таким, що настав.

Доказів повної оплати вартості поставленого товару відповідачі не надали, доводи позивача щодо наявності боргу за поставлений товар у сумі 422 119,90 грн. шляхом надання належних доказів не спростували.

За наведеного, є правомірними та підлягають задоволенню позовні вимоги про стягнення з відповідача-1 на користь позивача основного боргу за поставлений товар у сумі 421 119,90 грн. та стягнення солідарно з відповідача-1 та відповідача-2 суми основного боргу у розмірі 1000,00 грн.

Відповідно до ч. 1 ст. 546 ЦК України виконання зобов'язання може забезпечуватися неустойкою. Виконання зобов'язання забезпечується, якщо це встановлено договором або законом (ч. 1 ст. 548 ЦК України).

За умовами п. 9.2. Договору у разі порушення строків оплати товару покупець виплачує продавцю пеню у розмірі подвійної облікової ставки НБУ, що діє на період несплати, від суми заборгованості за кожний день прострочення виконання зобов'язання.

За несвоєчасну оплату поставленого товару позивач нарахував та просить стягнути з відповідача-1 пеню за загальний період з 20.02.2014 року по 27.03.2014 року розраховану по кожній видатковій накладній окремо у сумі 4 282,58 грн.

При дослідженні обставин справи суд встановив, що позивачем допущена помилка у визначенні періоду нарахування пені, яка стосується кількості днів, взятих за відповідний

проміжок часу. Так, при розрахунку пені позивач враховував день часткової оплати суми заборгованості згідно видаткової накладної № 8 від 20.01.2014 року, проте такий день не може бути включений до періоду нарахування пені з огляду на положення Постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 14 від 17.12.2013 року, згідно п. 1.9. якої день фактичної сплати суми заборгованості не включається в період часу, за який здійснюється стягнення інфляційних нарахувань та пені.

З урахуванням викладеного, вимога про стягнення з відповідача-1 пені підлягає задоволенню частково за загальний період з 20.02.2014 року по 27.03.2014 року у сумі 4277,14 грн.

У сфері господарювання, згідно з ч. 2 ст. 217 та ч. 1 ст. 230 ГК України, застосовуються господарські санкції, зокрема, штрафні санкції у вигляді грошової суми (неустойка, штраф, пеня), яку учасник господарських відносин зобов'язаний сплатити у разі порушення ним правил здійснення господарської діяльності, невиконання або неналежного виконання господарського зобов'язання.

Відповідно ст. 549 ЦК України, неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, які боржник повинен передати кредиторowi у разі порушення боржником зобов'язання.

Штрафом є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми невиконаного або неналежно виконаного зобов'язання.

Чинне законодавство допускає можливість одночасного стягнення з учасника господарських відносин, що порушив господарське зобов'язання за договором, штрафу та пені, які не є окремими та самостійними видами юридичної відповідальності (постанова Верховного Суду України від 27.04.2012 та постанова Вищого господарського суду України від 16.06.2012 у справі № 06/5026/1052/2011).

Згідно п. 9.2. Договору за прострочення оплати понад двадцять п'ять днів покупцем додатково стягується штраф у розмірі п'яти відсотків від вартості неоплаченого товару.

Позивач нарахував та просить стягнути з відповідача-1 штраф за загальний період з 20.02.2014 року по 27.03.2014 року у сумі 15 765,60 грн.

Судом перевірений розрахунок штрафу та встановлена його правильність, відтак вимога позивача про стягнення з відповідача штрафу у сумі 15 765,60 грн. підлягає задоволенню у повному обсязі.

Частиною 3 статті 692 ЦК України передбачено, що у разі прострочення оплати товару продавець має право вимагати оплати товару та сплати процентів за користування чужими грошовими коштами.

Відповідно до п. 4.5. Договору у разі прострочення оплати поставленого товару, покупець зобов'язаний сплатити його повну вартість, а також сплачує проценти за користування чужими грошовими коштами у розмірі 35 (тридцять п'яти) % річних від суми заборгованості.

Позивач нарахував та просить стягнути з відповідача-1 на свою користь проценти за користування чужими грошовими коштами у сумі 11 530,02 грн.

При перевірці складеного позивачем розрахунку суми процентів за користування чужими грошовими коштами суд встановив, що в даному розрахунку позивачем допущена помилка аналогічна тій, яка була допущена позивачем при нарахуванні пені, тому вимога позивача про стягнення на свою з відповідача-1 користь процентів за користування чужими грошовими коштами підлягає задоволенню частково у сумі 11 515,44 грн.

Відповідно до частини 1 статті 1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права. Європейський суд з прав людини під терміном "власність" розуміє також грошові кошти, що підлягають оплаті за поставлений товар. Невиконанням обов'язку щодо оплати продукції відповідач порушує права позивача, безпідставно не перераховуючи кошти (вартість товару) у власність позивача.

Отже, заявлені позовні вимоги підлягають частковому задоволенню і з відповідача-1

підлягає стягненню 452 678,08 грн. (основний борг у розмірі 421 119,90 грн., пеня у розмірі 4 277,14 грн., штраф у розмірі 15 765,60 грн., проценти за користування чужими грошовими коштами у розмірі 11 515,44 грн. та стягнення солідарно з відповідача-1 та відповідача-2 суми основного боргу у розмірі 1000,00 грн.

Відповідно до ч. 2 ст. 49 Господарського процесуального кодексу України, якщо спір виник внаслідок неправильних дій сторони, господарський суд має право покласти на неї судовий збір незалежно від результатів вирішення спору.

Відповідно до п. 4.7 Постанови Пленуму Вищого господарського суду України № 7 від 21 лютого 2013 року "Про деякі питання практики застосування розділу VI Господарського процесуального кодексу України": частиною другою статті 49 ГПК передбачено, що в разі коли спір виник внаслідок неправильних дій сторони, господарський суд має право покласти на неї судовий збір незалежно від результатів вирішення спору. Зазначена норма виступає процесуальною санкцією, яка застосовується господарським судом незалежно від того, чи заявлялося відповідне клопотання заінтересованою стороною. У такому застосуванні суду слід виходити з широкого розуміння даної норми, маючи на увазі, що передбачені нею наслідки можуть наставати і в разі неправомірної бездіяльності винної особи, яка не вжила заходів до поновлення порушених нею прав і законних інтересів іншої особи (зокрема, ухилялася від задоволення її заснованих на законі вимог), що змусило останню звернутися за судовим захистом.

Судом встановлено, що причиною виникнення спору є неправильні дії саме відповідача-1, а тому з відповідача-1 підлягає стягненню судовий збір пропорційно до розміру задоволених вимог (включаючи судовий збір пропорційно розміру позовних вимог, провадження стосовно стягнення яких припинено) у загальному розмірі 9 173,56 грн.

На підставі вищевикладеного, керуючись ч.1 ст.1 Першого Протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ст.ст.1, 33, 34, 49, ст. 82-85, 115-116, 193, 265 Господарського процесуального кодексу України, господарський суд, -

В И Р І Ш И В:

Припинити провадження у справі в частині стягнення заборгованості у розмірі 5 000,00 грн.

Позов задовольнити частково.

Стягнути солідарно з Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" (01133, м. Київ, вул. Щорса, буд. 26 літ. А, офіс 125, ідентифікаційний код 30928372) та Товариства з обмеженою відповідальністю торговий дім "Беріл" (49000, м. Дніпропетровськ, вул. Мечникова, буд. 10Б, ідентифікаційний код 32931083) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" (03028, м. Київ, вул. Саперно-Слобідська, буд. 8 літера А, офіс 291, ідентифікаційний код 35137937) суму основного боргу в розмірі 1 000,00 грн.

Стягнути з Товариства з обмеженою відповідальністю "ВКФ Тріада" (01133, м. Київ, вул. Щорса, буд. 26 літ. А, офіс 125, ідентифікаційний код 30928372) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю торгова група "Інтерпап" (03028, м. Київ, вул. Саперно-Слобідська, буд. 8, літера А, офіс 291 ідентифікаційний код 35137937) суму основного боргу у розмірі 421 119,90 грн., пеню у розмірі 4 277,14 грн., штраф у розмірі 15 765,60 грн., проценти за користування чужими грошовими коштами у розмірі 11 515,44 грн. та судовий збір у розмірі 9 173,56 грн.

В задоволенні решти позовних вимог - відмовити.

Накази видати після набрання рішенням законної сили.

Повне рішення складено – 02.06.2014 року.

Суддя

О.М. Крижний
Суддя

О.М. Крижний

*5*3298662*1*